

การศึกษาผลการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*

ศรัณย์รัตน์ ฉวีพัฒน์**

ผศ.ดร.บัญญัติ ชำนาญกิจ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไปกับเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ 4) เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา อำเภอเขาฉกรรจ์ จันทบุรี จังหวัดกำแพงเพชร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีความยากง่ายระหว่าง .40 - .72 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .28 - .48 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 และ 3) แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีความเที่ยงเท่ากับ .80 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t-Test และการทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไปมีจำนวนร้อยละ 87.50 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมดสูงกว่าเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร/ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/
เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

*วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการหลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ พ.ศ.2554

**ครู ชำนาญการ โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา อำเภอเขาฉกรรจ์ จันทบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41

***ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ (ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)

The Effects of Teaching English Based on Communicative Approach with Cooperative Learning Techniques on Achievement and Attitude Toward English Learning of Matthayomsuksa 2 Students *

Saranrat Chawiphath

Asst. Prof. Dr. Banyat Chamnankit

Abstract

The purposes of this study were to: 1) compare the percentage of the Matthayomsuksa 2 students being taught English based on communicative approach with cooperative learning techniques and having scores 65 percent upward and the percentage 75 percent all of the students, 2) compare the Matthayomsuksa 2 students' achievement in English before and after learning based on communicative approach with cooperative learning techniques, 3) study the Matthayomsuksa 2 students' level of attitude toward learning English based on communicative approach with cooperative learning techniques, and 4) compare the Matthayomsuksa 2 students' attitude before and after learning English based on communicative approach with cooperative learning techniques.

The samples consisted of 40 students in Matthayomsuksa 2/1, Khongphaiwitthaya School, Khanuworalaksaburi district Kamphaengphet province in the second semester of academic year 2010. The samples were selected by Simple Random Sampling. The instruments used in this research were 1) the lesson plans using English communicative approach with cooperative learning techniques conducting approved specialists, 2) the achievement of English learning test with 4 multiple choices 40 items, the difficulty value between .40 - .72, the discrimination value between .28 - .48, the reliability value at .89, and 3) the questionnaires of the attitude toward English learning with 5 levels rating scale, 20 items, the reliability value at .80. The data were analyzed by using the mean, the standard deviation, the proportion test and the t-test for dependent samples.

The research findings were as follows: 1) The Matthayomsuksa 2 students being taught English based on communicative approach with cooperative learning techniques obtained scores 65 percent upward was 87.50 percent all of the students higher than the percentage 75 percent at the .05 level of significance. 2) The Matthayomsuksa 2 students being taught English based on communicative approach with cooperative learning techniques had the students' learning achievement after learning higher than before learning at the .05 level of significance. 3) The Matthayomsuksa 2 students being taught English based on communicative approach with cooperative learning techniques had the students' attitude toward English learning at the level of good. 4) The Matthayomsuksa 2 students being taught English based on communicative approach with cooperative learning techniques had the students' attitude toward English after learning higher than before learning at the .05 level of significance.

Keywords: English Communicative Approach/ Cooperative Learning Techniques/ Achievement/
Attitude toward learning English

* Research Article from the Thesis for the Master of Education Degree, Program in Curriculum and Learning Management, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand. (2011)

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันการติดต่อสื่อสารของคนทั่วโลกเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์โดยผ่านสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยหลากหลายวิธี ภาษาจึงเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารดังกล่าว และภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างนานาชาติ คือภาษาอังกฤษ และกล่าวได้ว่าเป็นภาษาที่ใช้กันมากที่สุดในบรรดาภาษาที่มีอยู่ในโลก และเป็นหนึ่งในภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ (กรณีศึกษา เครือทนู. 2544 : 1; อ้างถึงใน พลารักษ์ ไชโย. 2545 : 1)

สำหรับด้านการศึกษานั้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นต้องรู้ และนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาตนเองให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันหรือร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ ในโลกปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545: 1) และยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยสร้างความเข้าใจความแตกต่างของภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นำทางเข้าสู่คลังแห่งความรู้ทางปัญญา และเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 190)

ถึงแม้ว่าจะมีการปฏิรูปการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยทุกระดับก็ตามแต่ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 มีคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศเพียงร้อยละ 32.42 และสำหรับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนโรงเรียนโค้งไผ่วิทยาเท่ากับร้อยละ 28.89 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของประเทศถึงร้อยละ 4.53 (โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา. 2552: 3) ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำ และอยู่ในระดับปรับปรุง นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา ที่ผู้วิจัยรับผิดชอบสอนนั้น ก็พบปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60 ของเขตพื้นที่การศึกษาถึงร้อยละ 8.11 (โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา. 2552: 4) อาจกล่าวได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำนั้น เป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับการแก้ไข

ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำนั้น สาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือ ครูไม่ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนตามที่หลักสูตรกำหนด การสอนโดยครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่มีส่วนร่วม ในกิจกรรม ขาดการฝึกฝน ทำให้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้น้อยเกิดความเบื่อหน่าย จึงมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (วันเพ็ญ สันทัดบุญฤทธิ์. 2549: 2) สอดคล้องกับผลสรุปของครูผู้สอนโรงเรียนโค้งไผ่วิทยาว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำ เกิดจากครูผู้สอนขาดเทคนิค ทักษะในการสอน การสอน ยังไม่ตอบสนอง หรือส่งเสริมความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนจึงไม่สนใจเรียน ไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน วิธีการสอนของครูหรือการจัดกิจกรรมการสอนจึงควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข

จากการศึกษาพบว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่มีความเหมาะสมกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษวิธีหนึ่ง กิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาและการสื่อสารมีความรู้ ความเข้าใจในองค์ประกอบของภาษาคือระบบเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ ความหมายทางภาษา เลือกใช้วิธีการสื่อสาร และสื่อสารเหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ (สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และ คณะ.

2545: 236) และนอกจากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้แก่นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษแล้ว ยังทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (มยุรี ยมสุข. 2551) นอกจากนี้การนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบไม่เป็นทางการไปใช้ในขั้นตอนของการสอน ช่วยให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้นจากกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ความสนุกสนานทำให้ได้รับแรงจูงใจในการเรียน จึงช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. 2547: 161 และ เขียวเรศ งานดี. 2549) และเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะการคิด ทักษะการจัดการความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่ และทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม จัดว่าเป็นเทคนิคที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมมีคุณภาพวิธีหนึ่ง (บัญญัติ ชำนาญกิจ. 2553: 1) การประยุกต์ใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักเรียนมีความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น (ละมัย โคตรโสภ. 2547) ผู้วิจัยเชื่อว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะช่วยส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไปกับเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. ศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ
4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไป มีจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับดี (ค่าเฉลี่ย ≥ 3.51)

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีแนวคิดที่สนับสนุนวิธีการสอนที่มีนักการศึกษากล่าวถึงไว้ดังนี้

แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนภาษาที่นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ว่า ภาษาที่นำมาใช้สอนต้องเป็นภาษาที่ใช้จริงสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาที่เน้นการสื่อความหมายให้ผู้เรียนเข้าใจ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการเรียนรู้ภาษาในเชิงไวยากรณ์ และนำความรู้มาใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน (Widdowson, 1983: 30; อ้างถึงใน พลารักษ์ ไชโย. 2545: 14) การสอนตามแนวทฤษฎีนี้จะเน้นปฏิสัมพันธ์การใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริเริ่มแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเองทั้งทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้การพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ บทเรียนจึงควรมีความหมายแก่ผู้เรียนเพื่อฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ (ระณัน มินพิมาย. 2552: 1) นอกจากนี้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่า มีความเหมาะสมกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษวิธีหนึ่งกิจกรรมเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาษาและการสื่อสารมีความรู้ ความเข้าใจในองค์ประกอบของภาษา คือ ระบบเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ ความหมายทางภาษา เลือกใช้วิธีการสื่อสาร และสื่อสารเหมาะสมกับบุคคล สถานการณ์ (สุคนธ์ สินธพานนท์ และ คณะ. 2545: 236)

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ที่ไม่จำเป็นต้องนำไปใช้ตลอดกิจกรรมการเรียนการสอนในคราวหนึ่ง ๆ แต่อาจนำไปจัดเป็นกิจกรรมย่อย ๆ ในการสอนแต่ละครั้ง และสามารถนำไปใช้ในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของการสอนแบบใดก็ได้ เป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่สามารถเลือกไปใช้สอนในรายวิชาใด ๆ ก็ได้ตามความเหมาะสม ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างจริงจัง และมีชีวิตชีวา ตอบสนองแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นอย่างดี (บุญญิตี ชำนาญกิจ. 2553: 1-5) และยังเป็นการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกัน ผู้เรียนจะได้ความรู้ จากเพื่อน รู้สึกถึงคุณค่าของตนเองเพิ่มขึ้น การเรียนแบบร่วมมือยังเป็นเทคนิคที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสติปัญญาให้เกิดการเรียนรู้ จนบรรลุถึงขีดความสามารถสูงสุดได้โดยมีเพื่อนช่วยเดียวกัน กลุ่มเดียวกันคอยแนะนำหรือช่วยเหลือทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนที่อยู่ในวัยเดียวกันย่อมจะมี

การใช้ภาษาในการสื่อสารในการสื่อสารระหว่างกันที่เข้าใจง่ายกว่าภาษาของครูผู้สอน (Slavin: 1990; อ้างถึงใน นัฐกานต์ คำเรืองศรี. 2548: 29) เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้น และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น (สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. 2547: 161)

ผู้วิจัยนำแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดในการวิจัย กิจกรรมเน้นการปฏิบัติ การมีส่วนร่วม นักเรียนได้ฝึกทักษะอย่างต่อเนื่อง ให้นักเรียนสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเอง การเลือกเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่คำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนรายบุคคลช่วยเหลือกันในการเรียน ทำให้มีความสนุกสนาน มีแรงจูงใจในการเรียน ไม่เบื่อหน่าย ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะช่วยส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Research) ใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest Posttest Design) มีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา อำเภอบางมูลนาก จ.อุทัยธานี จังหวัดกำแพงเพชร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 41

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา ปีการศึกษา 2553 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการการสุ่มอย่างง่าย จากการจับฉลาก 1 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน ได้ห้อง ม.2/1 เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ตัวแปรตาม มี 2 ตัวแปร ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ฉบับ ได้แก่

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือจำนวน 4 แผน และ ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พบว่าแผนการสอนมีความเหมาะสมระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = .06)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน และมีค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง .40 - .72 มีค่าอำนาจจำแนก (B) ระหว่าง .28 - .48 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .89

3. แบบวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับจำนวน 20 ข้อ ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถามกับพฤติกรรมที่วัดโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.33 – 5.00 และมีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .80

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นจำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน บันทึกคะแนนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ และคะแนนเจตคติก่อนเรียน

2. ทดลองสอนตามแผนการสอนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 4 แผนการสอน รวมทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง ด้วยตัวผู้วิจัยเอง ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โดยสอน 4 ครั้งต่อสัปดาห์ ครั้งละ 1 ชั่วโมง ระหว่างวันที่ 2 พฤศจิกายน 2553 ถึงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2553

3. ทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดเจตคติฉบับเดียวกับที่ใช้สอบก่อนเรียน มาใช้ทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง นำกระดาษคำตอบไปตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน แล้วบันทึกผลคะแนนของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ และคะแนนเจตคติหลังเรียน

4. นำคะแนนหลังเรียนและก่อนเรียนมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่ และวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย ตามวัตถุประสงค์การวิจัยมีดังนี้

1. การเปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไปกับเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด ใช้การทดสอบสัดส่วน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 65 ขึ้นไปกับเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 ของนักเรียนทั้งหมด โดยการทดสอบสัดส่วน

แหล่งข้อมูล	จำนวนเต็ม (คน)	จำนวนคนที่ผ่าน เกณฑ์ร้อยละ 65	จำนวนที่ไม่ผ่าน เกณฑ์ร้อยละ 65	สัดส่วน ประชากร	Z
ตามที่คาดหวัง	40	30 (75.00%)	10 (25%)	0.750	1.825*
ตามที่เป็นจริง	40	35 (87.50%)	5 (12.50%)	0.875	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 $z_{(.05)} = 1.645$

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้การทดสอบที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

คะแนนเฉลี่ย	N	\bar{X}	S.D.	t
ก่อนเรียน	40	13.03	3.71	22.63*
หลังเรียน	40	28.53	4.24	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 $t_{(.05,39)} = 1.684$

3. การศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดย การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	N	\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
1. ด้านประโยชน์และความสำคัญ	40	4.51	0.26	มีเจตคติอยู่ในระดับดีมาก
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียน	40	4.43	0.36	มีเจตคติอยู่ในระดับดี
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	40	4.50	0.38	มีเจตคติอยู่ในระดับดี
รวมเฉลี่ย	40	4.48	0.25	มีเจตคติอยู่ในระดับดี

4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้การทดสอบที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t
	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านประโยชน์และความสำคัญ	3.48	0.43	4.51	0.26	14.26*
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียน	3.40	0.50	4.43	0.36	12.69*
3. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	3.78	0.50	4.50	0.38	10.33*
รวมเฉลี่ย	3.54	0.37	4.48	0.25	17.60*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $t_{(.05,39)} = 1.684$

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 มีจำนวนร้อยละ 87.50 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 65 ขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 87.50 ของนักเรียนทั้งหมด สูงกว่าเกณฑ์จำนวนร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1 อาจเนื่องจากขั้นตอนของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการสอนสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติทั้งเป็นคู่และเป็นกลุ่ม ได้แลกเปลี่ยนความคิด มีส่วนร่วมคิดร่วมทำ ได้ปฏิบัติและฝึกซ้ำ ๆ ตามขั้นของการสอน ดังนี้ 1) ขั้นการเตรียมความพร้อม กิจกรรมที่เรียนช่วยให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงเนื้อหาใหม่กับความรู้เดิม ครอบคลุมจุดประสงค์ เนื้อหาที่จะเรียน ภาระงาน และการวัดผลให้นักเรียนทราบทุกหน่วย นักเรียนจึงมีเป้าหมายในการเรียน ดังที่ มอร์โรว์ (Morrow, 1984: 59 - 66; อ้างถึงใน พลารัก ไชโย, 2545: 15) กล่าวว่าหลักสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ต้องให้ผู้เรียนทราบจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึก รู้ว่าทำอะไร นำไปใช้ประโยชน์อย่างไร 2) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา ครูสอนโดยใช้สื่อในการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้ดีขึ้น 3) ขั้นการฝึกปฏิบัติ นักเรียนฝึกฝน ทำบ่อย ๆ สร้างความมั่นใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง นักเรียนนำความรู้จากการฝึกไปใช้ ได้ดีขึ้นและสรุปความรู้ได้ดีขึ้น 4) ขั้นการนำไปใช้จากการที่นักเรียนได้ฝึกบ่อย ๆ ทำให้นำความรู้จากการฝึกมาใช้สื่อสาร ทำกิจกรรม หรือทำงานที่ครอบคลุมหมายให้ดีขึ้น 5) ขั้นการสรุป นักเรียนได้สรุปคำศัพท์ โครงสร้างของภาษา จากการทำแบบฝึกหัดทบทวนการใช้ภาษาทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น สอดคล้องกับหลักการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 ข : 109) กล่าวว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้เรียนจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดี ถ้าเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ เห็นประโยชน์ในการนำไปใช้ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้ว กับสิ่งที่เรียนอยู่ และเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปประโยค และการสอนที่นักเรียนทราบจุดมุ่งหมาย ทราบภาระงาน การฝึกปฏิบัติ การมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้นักเรียนสรุปความรู้ด้วยตนเอง นำไปใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงได้ดีขึ้นนักเรียน จึงมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ดังผลการวิจัยของ รัตน์ คงน้อย (2551) ที่พบว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือใช้ร่วมกับการสอนในขั้นของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้ ขั้นการเตรียมความพร้อม ใช้เทคนิคเทคนิคการพูดเป็นคู่ สร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียนด้วยการพูด ขั้นการฝึกปฏิบัติใช้เทคนิคการพูดรอบวงเน้นทักษะการพูดและการฟังเป็นคู่ เป็นกลุ่มจึงนำความรู้ ทักษะที่ฝึกไปใช้ได้ขึ้น ซึ่ง สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547 : 7 - 8) กล่าวว่าเทคนิคการพูดรอบวง ช่วยฝึกทักษะการคิด ทักษะการพูด การเล่า

เรื่อง การเลือกใช้คำเพื่อให้ผู้ฟังสนใจ เข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร กล่าวแสดงออก แสดงความคิดเห็น ขึ้นการนำไปใช้ ใช้เทคนิคสัมภาษณ์สามชั้น นักเรียนได้นำความรู้จากการเรียนและการฝึกมาใช้จริง ทำให้นักเรียนเข้าใจความหมายคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษานำมาใช้สื่อสาร ทำงานที่ครอบคลุมหมายให้ได้ดีขึ้น ดังที่ สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547 : 22) กล่าวว่า เทคนิคสัมภาษณ์สามชั้น จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา ทักษะการสื่อสาร และการฟัง นักเรียนฝึกทั้งการคิดข้อคำถาม การสัมภาษณ์ให้ผู้ตอบเข้าใจคำถามนั้น และมีความสามารถสรุปความ จับประเด็นจากการสัมภาษณ์ได้ ขึ้นการสรุป ใช้เทคนิคการหาข้อยุติใช้บทวน นักเรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง การฟังคำถาม การเขียนคำตอบ จากการทำแบบฝึกหัดแบบทดสอบ ทำงานตามที่ครูกำหนด

จากการสังเกตการสอนพบว่า สมาชิกจะช่วยเหลือกันในกลุ่ม และแลกเปลี่ยนตรวจคำตอบกัน ภายในกลุ่มก่อนส่งครู นักเรียนจึงมีความมั่นใจในการตอบคำถามมากขึ้น คะแนน และรางวัลในการทำงานทำให้เกิดการแข่งขันขึ้น กลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางช่วยเหลือเป็นพี่เลี้ยงให้กับกลุ่มอ่อนด้วยความเต็มใจ กลุ่มอ่อนก็กล้าซักถามเพื่อนมากขึ้นด้วยความสนิทสนม และใช้ภาษาระหว่างเพื่อนทำให้เข้าใจ มั่นใจในการเรียน ปฏิบัติหรือทำกิจกรรมที่ครอบคลุมหมายได้ดีขึ้น ทำให้มีการยกระดับผลงานของกลุ่ม ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามมา ดังคำกล่าวของ สลาวิน (Slavin: 1990; อ้างถึงใน นัฐิกานต์ คำเรืองศรี. 2548: 29) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นวิธีการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัว ร่วมมือกันแก้ปัญหาการพุดคุยกันจึงได้ความรู้จากเพื่อน เนื่องจากนักเรียนวัยเดียวกันจะมีการใช้ภาษาสื่อสารกัน ที่เข้าใจง่ายกว่าภาษาของครู สอดคล้องกับที่ สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2547 : 161) กล่าวว่า เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้น ยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และจากงานวิจัยของ ละมัย โคตรโสภ (2547) พบว่า การประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 มาจากเหตุผล ดังนี้ 1) เนื้อหาที่สอนนั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน นักเรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 2) นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะทราบจุดประสงค์ของการเรียน เนื้อหา ภาระงาน และการวัดผล จึงมีจุดหมายในการเรียน และการได้ฝึกซ้ำ ๆ จนคล่องช่วยให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจ กล่าวแสดงออก สนุกสนาน เต็มใจเข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม จึงเป็นแรงจูงใจในการเรียน 3) กิจกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง สิ่งเหล่านี้ ช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิไล ต้นเสียงสม (2548) และ รัตน์ คงน้อย (2551) พบว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนมีความคิดเห็น ทศนคติหรือเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

4. นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 เพราะนอกจากนักเรียนจะเป้าหมายของการเรียนแล้ว ครูยังอธิบายและทำการตกลงกับผู้เรียนในการปฏิบัติตนในการเรียน แต่ละขั้นตอนการสอน ทำให้นักเรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียน เกิดแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนที่มีส่วนร่วมทำให้สนใจเรียน เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทุกด้าน ดังที่ ละมัย โคตรโสภณ (2547: 70) กล่าวว่า การสอนโดยการประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบการสอนที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนยอมรับในความสามารถและความคิดเห็นของผู้อื่น ผู้เรียนได้วางแผนการจัดกิจกรรมภายในกลุ่มของตัวเอง ผู้เรียนจึงมีความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้นครูผู้สอนควรเตรียมความพร้อมทั้งในด้านความรู้ ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมและการสร้างสถานการณ์ในการเรียน
2. การเลือกเนื้อหาในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรเป็นสิ่งใกล้ตัวนักเรียน
3. เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีที่ให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มด้วยกันเป็นกลุ่มเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้และทางด้านจิตใจ ครูควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อน เห็นความสำคัญของตัวนักเรียนทุกคนต่องานกลุ่ม เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่น ตลอดจนรู้จักรับผิดชอบช่วยเหลือเพื่อน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนในช่วงชั้นอื่น ๆ ต่อไป เช่น นักเรียนในช่วงชั้นที่ 2 หรือ 4 เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการเข้ากลุ่ม และทักษะทางสังคมของนักเรียนในช่วงชั้นที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันออกไป
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับนำเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ในการสอนภาษารูปแบบอื่น ๆ เช่น การสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเป็นฐาน (Content-based-approach) การสอนภาษาที่ยึดภาระงานเป็นฐาน (Task-based-approach)

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- นัฐกานต์ คำเรืองศรี. (2548). การศึกษาผลการเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1) โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2553, มกราคม- เมษายน). “25 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ.” วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา. 5(12): 1-5.
- พรสวรรค์ สิป้อ. (2550). สดุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- พลารักษ์ ไชยโย. (2545). การศึกษาผลการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถ ในการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) นครสวรรค์: สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- มยุรี ยลสุข. (2551). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนภูกระดึงวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- เขาวเรศ งานดี. (2549). การใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ). เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ระณัน มินพิมาย. (2552). แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร. (ออนไลน์). แหล่งที่มา http://www.school.obec.go.th/kok_jan/kru.ranan/index.htm (5 สิงหาคม 2552)
- รัตน์ คงน้อย. (2551). การพัฒนาการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา. (2552). รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กำแพงเพชร: ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนโค้งไผ่วิทยา.
- ละมัย โคตรโสกา. (2547). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยประยุกต์ใช้วิธีร่วมมือแบบผสมผสานกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

- วันเพ็ญ สันตพัฒน์ฤทธิ์. (2549). ผลการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอที่มีต่อความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท (หลักสูตรและการสอน). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- วิไล ดันเสียงสม. (2548). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท (หลักสูตรและการสอน). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมบัติ การจนารักษ์. (2547). นวัตกรรมการศึกษาชุด 29 เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย: การเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพมหานคร: ชารอักษร.
- สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2547). 19 วิธีจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
